

1 Achtbaan

Een harde knal klinkt door het vliegtuigje. Het lijkt wel een schot. Jesse veert geschrokken overeind. Hij ziet papa en piloot Harry naar elkaar kijken. Is er iets mis?

Harry zegt iets tegen papa. In het microfoontje dat aan zijn helm vastzit. Papa heeft een koptelefoon op, waardoor hij Harry kan verstaan. Jesse kan niet horen wat ze tegen elkaar zeggen.

‘Wat was dat?’ roept hij boven het geluid van de motor uit. ‘Wat was dat voor knal?’

‘O, niks’, zegt mama. ‘Niks aan de hand.’ Ze glimlacht. Maar ondertussen drukt ze de kleine Bob dicht tegen zich aan. Zie je wel. Er is echt iets aan de hand.

Nikki, helemaal achterin, heeft niks door. Ze slaapt. Alsof het gewoon een autoritje is. Ze heeft helemaal niet door hoe gevaarlijk het is, vliegen.

Jesse duwt zijn bril tegen zijn neus en kijkt naar beneden. Naar de dichte bossen, diep onder hem. Oerwoud. Zou het pijn doen als je neerstort? Of zou je gelijk dood zijn? Misschien overleef je het wel. Als je vliegtuig in de boom blijft hangen. Maar dan ben je voor altijd zoek. Wat zou erger zijn? Dood zijn? Of helemaal alleen achterblijven in het oerwoud?

Harry kijkt weer achterom. Met zijn duim wijst hij naar achteren. Hij zegt iets tegen papa.

‘Wat zei hij?’ vraagt Jesse. Hij duwt papa tegen zijn schouder. ‘Wat zei Harry? Is de motor kapot?’

Papa zet zijn koptelefoon even af. ‘Nee’, roept hij. ‘Harry denkt dat het een blikje cola is. Dat klapt wel eens in elkaar op deze hoogte. Door de luchtdruk.’

Jesse leunt achteruit. Dus ze storten niet neer. Nog niet, in elk geval. Dat Rafaël later MAF-piloot wil worden. Die is echt gek. Kijk nou. Zo’n vliegtuig is toch niet meer dan een klein auto-tje? Je kunt zo de deur opendoen. En dan val je meer dan duizend meter naar beneden. Waarom hebben ze geen parachute gekregen? Dan zouden ze tenminste nog een kans hebben.

‘Kijk!’ wijst mama. ‘Daar! De bergen. Zie je dat?’

In de verte rijzen hoge bergtoppen op. Harry haalt een kaart tevoorschijn. Jesse kreunt. Weet Harry de weg eigenlijk wel? En kan hij zijn handen niet beter aan het stuur houden? Straks vliegen ze nog ergens tegenaan! Stel je voor dat papa ging kaartlezen tijdens het rijden. Hij zou gelijk een bekeuring krijgen.

‘We hebben geluk!’ schreeuwt papa naar achteren. ‘We maken een tussenstop in Soba. Leuk!’

Jesse geeuwt. Zijn oren knappen. Zijn oog steekt. Hij wou dat ze er waren.

De bergen komen steeds dichterbij. Maar Harry stijgt niet. Hij vliegt gewoon tussen de bergen door. Vlak langs steile hellingen, waar mensen tegenop klauteren. Halfblote mannen. Vrouwen met enorme tassen groente op hun rug, en nog een kind op hun schouders ook.

Jesse bijt op zijn lip. Als dit maar goed gaat. Zo meteen raken ze nog iemand. Of iets. Kijk nou! De vleugel gaat vlak langs een boom. Dat ging maar net goed.

Harry wijst naar links.

‘O, kijk’, zegt papa enthousiast. ‘Daar is het al. Zie je dat dorpje?’

Het vliegtuig maakt een scherpe draai. Jesse voelt zich een beetje misselijk worden. Op een berghelling ligt een klein dorpje met ronde strodaken. Moeten ze daar zijn? Maar waar moeten ze dan landen? Toch niet op dat stukje grindweg dat tegen de berghelling op loopt? Dat kan de landingsbaan niet zijn. Het ziet eruit als een mislukt landweggetje. Een weggetje dat eindigt in een afgrond.

Het geluid van de motor verandert. Het lijkt wel of hij ermee uitscheidt. En dan ineens geeft Harry gas bij. De motor loeit. Jesse houdt zijn adem in.

Plotseling raken de wielen de grond. Schokkend en hobbelend rijdt het vliegtuig over het grind. De helling op.

Jesse laat zijn adem langzaam ontsnappen. Pfff. Ze leven nog. Het vliegtuig gaat steeds langzamer. Bij een klein gebouwtje komt het tot stilstand. Een paar MAF-werkers komen aanlopen. Ze doen de deuren open, beginnen grote zakken rijst uit te laden.

Jesse maakt zijn riem los. Hij springt op de grond. Ze hebben nogal wat bekijks. Het lijkt wel of het hele dorp is uitgelopen. Mannen, vrouwen, kinderen staan in een wijde kring om het vliegtuig heen. Ze zien er heel anders uit dan de Indonesiërs in Bandoeng. Veel donkerder zijn ze. Ze hebben kroeshaar, en vreemde, verweerde gezichten. De kleren die ze dragen zijn oud en versleten. Sommige meisjes hebben alleen maar een grasrokje aan. Verder niets. En daar – een oude man die helemaal bloot is! Hij draagt alleen een tas die zijn rug bedekt. En een peniskoker. Jesse weet niet waar hij moet kijken. Hij heeft zoiets

Muggen met gestreepte pootjes

Kijk uit voor muggen met zwart-wit gestreepte pootjes.

Grote kans dat ze dengue fever overbrengen.

Dengue fever of knokkelkoorts is een gevaarlijke ziekte.

Je krijgt koorts en hebt pijn in al je gewrichten.

Als je pech hebt, moet je een bloedtransfusie.

Wat dus niet gaat lukken in de jungle.

Muggen met zwarte pootjes

Kijk uit voor muggen met zwarte pootjes.

Sommige zijn onschuldig.

Maar er zijn er ook die malaria overbrengen.

weleens op een plaatje gezien. Maar nog nooit in het echt. Dit is raar. Heel raar. Kan die man geen broek aantrekken? Dat doen die andere mannen toch ook?

'Uniek', zucht mama. Ze laat Bob zakken en kijkt opgetogen om zich heen. 'Wat geweldig is het hier! Heb je ooit zoiets gezien?'

En die heerlijke frisse berglucht. Ruik je die rook? De mensen koken hier nog op vuurtjes. Wacht, waar heb ik mijn fototoestel? Jesse, jij let even op Bob, oké?’

Ze begint te rommelen in een rugzak. Bob wankelt naar een steen toe. Hij pakt hem op en gooit hem weg.

‘Niet doen, Bobbie’, zegt Jesse. ‘Niet met stenen gooien.’

Maar Bob luistert niet. Hij stapt op een nieuwe steen af. Hij gooit hem naar een paar kinderen toe. Net mis. Jesse pakt zijn beide handen vast. Bob begint boos te schreeuwen.

Waarom helpen papa en mama nou niet? Papa staat te praten met een Papoea. Mama maakt foto’s. Nikki geeft haar nieuwe, bruine Babyborn de fles. Hij moet het helemaal alleen uitzoeken. Met zijn stomme, stenengooiende broertje.

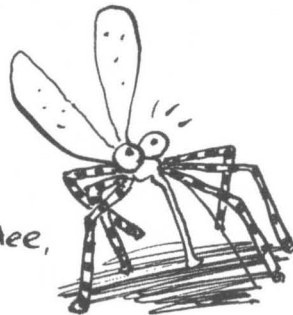
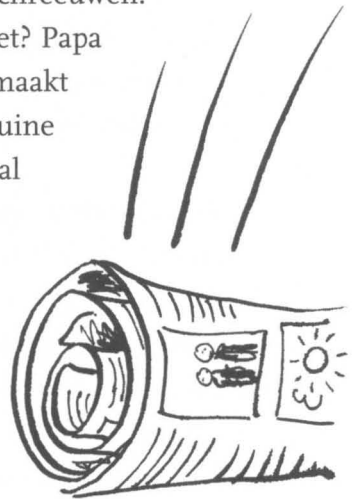
‘Kom mee’, probeert hij. ‘We gaan naar het vliegtuig. Anders gaan ze zonder ons weg. En dan moeten we voor altijd hier blijven.’

‘Nee!’ roept Bob. ‘Nee, nee!’ Hij rukt zijn hand los. Hij laat zich op de grond vallen. ‘Wil niet vliegtuig!’

Jesse kijkt naar de landings-

baan. Een smalle streep grind die steil naar beneden loopt. En die abrupt ophoudt in het niets. Hij

Aaargh!
Toch niet
zo’n goed idee,
die nieuwe
legging!

wil ook niet met het vliegtuig. Maar er is geen enkele andere manier om hier weg te komen.

‘Jesse’, roept papa. ‘Kom je mee? Of blijf je hier?’

‘Ik kom!’ Jesse tilt Bob van de grond en rent terug naar het vliegtuig. Hij klimt naar binnen, geeft Bob aan mama en gaat op zijn stoel zitten. De deuren gaan dicht. ‘Awas!’ roept Harry. ‘Pas op!’ De mensen stappen achteruit. Een man steekt een duim op. Harry start de motor. Hij controleert metertjes, duwt schakelaartjes omhoog, draait de stuurknuppel van links naar rechts. Hij laat de motor loeien en weer langzamer lopen.

En dan komt het vliegtuigje in beweging. De eerste meters gaan ze nog langzaam. Maar binnen een paar seconden razen ze naar beneden, de steile helling af. Alles schudt en rammelt en schokt. De vleugels trillen alsof ze elk moment af kunnen breken.

Dit is niet echt, houdt Jesse zichzelf voor. Dit is een droom. Ik droom dat ik in de achtbaan zit. In een klein autootje met vleugels. Er kan niks gebeuren. Straks word ik wakker.

In volle vaart gaan ze op de afgrond af. Nog honderd meter, nog tachtig, nog vijftig ... Waarom stijgen ze niet op? Waarom denderen ze nog steeds over dat gras? Is er iets mis? Doet de stuurknuppel het niet meer? Nog dertig meter, nog twintig ...

2 Zweet

En dan ineens zijn ze de lucht in. Alleen het rustige geluid van de motor is nog te horen. Jesse slaakt een diepe zucht. Hij kijkt uit het raampje. Diep onder zich ziet hij de rotsen. De rotsen waarop ze de pletter hadden kunnen vallen. Als ze niet zo'n goeie piloot zouden hebben. En de engelen natuurlijk. Jesse knijpt zijn ogen half dicht. Ziet hij daar nu iets op de vleugel? Ach, nee. Wat een onzin. Het is gewoon de weerspiegeling van de zon. Maar daarom kunnen ze er nog wel zitten.

Ze vliegen over kleine dorpjes met vreemde, ronde huisjes. Over een grote vallei, met wegen en auto's, een rivier. Over een rotsachtige, kale hoogvlakte. En van het ene op het andere moment zijn er geen bergen meer. Alleen een duizelingwekkende afgrond. De bergwand loopt loodrecht naar beneden. Alsof iemand er met een bijl een stuk vanaf heeft gehakt en de rest van de berg heeft weggegooid. Diep, duizenden meters diep daaronder, beginnen de bossen.

Jesse geeuwt. Bang is hij niet meer. Hij begint slaperig te worden. Als in een droom ziet hij het regenwoud onder zich voorbijlijden. Een bruine, kronkelende rivier. Een grote, open plek waar een dorp is gebouwd. Een modern dorp met rechte straten, keurige huisjes. De zinken daken weerspiegelen de zon. En dan weer bomen. Bos, zo ver je kunt kijken.

'Kijk!' roept papa achterom. 'Zie je dat, Jesse? Een boomhuis!'

Het vliegtuig duikt naar beneden. Jesse voelt zijn maag in zijn keel schieten. Hij is ineens weer klaarwakker. Wat doet Harry nu weer? Dan ziet hij wat papa bedoelt. Een bladerdak, in een hoge, dode boom.

Het vliegtuig cirkelt eromheen. Jesse drukt zijn gezicht tegen het raampje. Dat daar mensen wonen! In zo'n gammel hutje, minstens honderd meter boven de grond. Er zitten niet eens muren in het huis. Het heeft alleen een dak van stokken en palmbladeren. En een vloertje van stammetjes. Stel je voor dat zij daar moesten wonen. Bob zou vast naar beneden vallen. Gelijk, de eerste dag al. En mama? Die zou nooit meer naar beneden durven. Die zou haar hele leven daar boven moeten blijven zitten.

Stel je voor dat je 's nachts naar de wc moet. Wat doe je dan? Naar beneden klauteren? Ach nee. Je plast gewoon naar beneden. Vanaf de rand van je huis. Mag je wel uitkijken dat je niet valt, trouwens. Het is hier vast pikdonker 's nachts. Elektriciteit hebben ze natuurlijk niet in zo'n boomhuis.

Het vliegtuig maakt weer hoogte. Ze volgen nu een riviertje. Hier en daar zien ze een paar huizen, een dorpje. Een brede, roodbruine zandweg. Een vrachtauto. Het begint warm te worden. Alsof de hitte opstijgt uit het bos.

'Daar!' zegt mama. Haar gezicht is rood. Er zitten piepkleine druppeltjes op haar voorhoofd. 'Daar is het. Zie je dat? Dat is Boma, volgens mij. Ik herken het van de foto's.'

De boomtoppen komen dichterbij. Daarachter ligt een grote, opengekapte plek. Met een paar grote huizen met daken van zink. Roodbruine straatjes, waaraan kleine huizen met bladerdaken staan. Een brede rivier, waarin een paar schepen liggen.

'Dat is ons huis, Jesse!' roept papa naar achteren. 'Kijk, daar!

Vlak bij de rivier!

Jesse knikt. Hij heeft de foto's al honderd keer gezien. Papa is hier een jaar geleden al geweest. Om te zien of hij hier wilde werken. Helemaal enthousiast was hij teruggekomen. 'Geweldig!' had hij gezegd. 'Wat een prachtige plek! Wat een prachtige mensen. En er is zo veel te doen. Echt, het is de kans van ons leven. Voor jullie ook, Jesse. Een onvergetelijke ervaring. Geen uitlaatgassen meer. Geen gehaast. Geen druk verkeer.'

Jesse schudt zijn hoofd. Geen schaakclub meer. Geen vrienden meer. Geen school. Niet meer naar de geheime ridderclub. Hij had er geen zin in. Maar dat telde natuurlijk niet.

Met Sinterklaas had hij *Pippi Langkous in Taka-Tukaland* gekregen. Om alvast in de stemming te komen. In de goeie, avontuurlijke junglestemming. Taka-Tukaland. Ja hoor. Duiken naar parels. Vechten met haaien. Piraten van rotsen gooien. Dachten ze echt dat hij dat zou geloven? Dat Papoea op Taka-Tukaland leek?

Ze vliegen nu vlak over de boomtoppen. Daar beneden – die lange, rechte weg tussen de bomen. Dat moet de landingsstrip zijn. Het lijkt niet op Schiphol. Of op het vliegveld waar ze vanmorgen vroeg zijn opgestegen. Maar het is in elk geval beter dan die strip in Soba. Nog heel even en hij ontmoet Rafaël. Toch wel spannend. Stel je voor dat ze elkaar stom vinden.

Bob begint te huilen en grijpt naar zijn oren. Hij probeert zich uit mama's armen los te wringen. Maar hij zit met zijn eigen riem stevig aan mama's riemen vast.

Lager en lager gaan ze. Ze vliegen nu vlak boven de landingsbaan. Jesse ziet kinderen langs de strip staan. Een jongen met

Jungletips van Aike de Vries (8 jaar) en Marin de Vries (6 jaar)

Als je gaat douchen moet je niet in het water gaan zitten, maar het met een mandibakje over je hoofd gooien.

Als je je laarzen aantrekt dan moet je eerst je laars uitschudden want er kan een hele dikke spin in zitten of een schorpioen en die kan een gat in je voet bijten.

Tip van Bopak Willem

De rat

Een lekkernij.

Snijd het buikje open en haal de ingewanden eruit.

(Of laat ze erin, net wat je lekker vindt).

Leg hem op een vuurtje met de pootjes gespreid.

Haal de huid eraf.

En smullen maar.

een rode korte broek aan. Een vrouw met een kind in een draagdoek. Een groepje kleintjes met dikke buikjes. Het volgende moment landen ze. Minder ruw dan in Soba. Maar het bonkt en hobbelt wel, en ze worden helemaal door elkaar geschud. Harry